

Évközi 17. vasárnap 2014.

Bevezető

A mai, évközi 17. vasárnap evangéliumában a kincset megtaláló, földet bérért művelő napszámosról, és igazgyöngyöt találó, drágagyönggyökkel kereskedő üzletemberről hallunk majd. – minden jézusi kommentár nélkül.

De e nélkül is észrevehetjük, a kincs, illetve igazgyöngy megszerzése érdekében tett okos és határozott cselekvésüket.

Tudunk e mi Isten országáért hozzájuk hasonlóan okosan és határozottan cselekedni?

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk Jézus! Add meg nekünk hogy életünkben mindig igaz gyöngyöket, igaz értékeket keresők legyünk. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy ezeknek a kincseknek megszerzéséért mindent megtegyünk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy ezek megszerzése, gazdagítsa életünket. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az imént hallott evangéliumi példázatok töredékesen, szinte csak mondásokban maradtak ránk. Semmi sem utal az elhangzás körülményeire, amelyek gyakran sajátos értelmet adnak neki.

Ezek a példázatok azonban, akármikor hangzottak el, mély nyomot hagytak Jézus környezetében és vándor motívumként adták tovább őket. Így kerültek az evangéliumba csak annyit megőrizve az eredeti keletkezési környezetükről, hogy **Jézus az Isten országával kapcsolatban mondta el őket.**

Első hallásra is, a példabeszédekben bemutatott mindkét szereplő bölcs ember.

A más földjét művelő szegény ember ásója ásás közben, mert mélyebbre nyomta ásóját, talán évezredek óta elrejtett kincses ládát fordít ki a földből. A törvény értelmében a talált kincs azé, akinek a földjéből előkerült. Ezért visszatemeti a ládát. Majd azért, hogy meg tudja venni a földet, és gazdaggá válhasson, eladja mindenét, megveszi a földet, és így jogosan szerzi meg a kincset.

A gazdag kereskedő üzletelés közben igazgyöngyöt talál. Erre elad egy rakomány silányabb értékű árut, azért, hogy megvehesse az igen értékes egy drágakövet.

Érthető, hogy a kereskedő megragadja az alkalmat, és megveszi a mesebéli igazgyöngyöt. Mivel kereskedő, nyilvánvaló, hogy busás haszonnal ad majd túl rajta.

Az egymás mellé helyezett két történetnek, minden emberre érvényes mondanivalója van. Még pedig az, hogy **a mindent felülmúló értékű Isten országáért**, az említett személyekéhez, hasonló okossággal és bölcsességgel mindent meg kell tennünk.

Amikor mi ezt a szót halljuk, „ország”, akkor zászlókra, lobogóra, gondolunk. Földterületet képzelünk el, amelynek határai vannak, domborzata, éghajlata, növény- és állatvilága. Érzelmek is kapcsolódnak hozzá a Radnóti vers szellemében: „Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent, nekem szülőhazám.”

Jézus sohasem egy földrajzilag körülhatárolt területet értett alatta. Szerinte ott van jelen, ahol Isten törvényei szerint élnek. Vagyis az istenszerető lelkekben. Érthető ez a földi egyházra, az örök boldogságra, vagy akár a krisztuskövetésre is. Aki erre, az Isten törvénye szerinti életre rátalál, az élete legnagyobb értékére, igazgyöngyre talál.

A példabeszéd szereplői váratlanul bukkannak a kincsekre. Bölcsességük abban nyilvánul meg, hogy nem szalasztják el a váratlan lehetőséget. Nem vétik el az egyszer adódó alkalmat.

Sokan, akik nem születtek bele a vallásos életbe, nem vallásos légkörben nőttek fel, a lelki kincsekre: a hitre, a vallásosságra, az egyházra, váratlanul találhatnak rá. Számos olyan élethelyzet van, nem sorolom én most ezeket, amikor egyszerre ott áll előttük a lehetőség az Istennel való kapcsolat föl vételére, a Krisztussal való találkozás lehetőségére. Rábukkannak a kincsekre. Nagy a felelősségük, hogy ha rátalálnak, szerezzék is meg. Mert nem biztos, hogy ha most elszalasztják a lehetőséget, lesz-e alkalmuk újból rátalálni. Halogatás nélkül cselekedni kell!

A napszámos és a kereskedő nem állt megkövülten a kincs mellett. Nem fogtak hozzá sóvárogva számlálgatni az értéket, nem veszítették el a fejüket. Ehelyett megfontoltan, értelmesen és főként azonnal cselekedni kezdtek. Azon nyomban. Aznap!

Bárcsak mi sem felejtenénk el az igazságot: „Az ördög legcélravezetőbb kísértése: a majd holnap!” A patópálos „ej, ráérünk arra még” sugalmazása. Isten ügyében legyünk serények. Nem holnap! Hanem ma! Most! A zsolttáros erre figyelmeztet: Ha ma meghalljátok az Úr szavát, meg ne keményítsétek a szíveteket!”

Érte minden áldozatot szívesen kell vállalni

„A mindenét eladta” mondatot sokféleképp lehet érteni. Csak egyféleképpen nem! Egyik sem tette ezzel az eladással önmagát szegényebbé, fedél nélküli hajléktalanná, hanem, ellenkezőleg, gazdagabbá.

Hogy rátalálhasson az ember az értékes kincsekre, az igazgyöngyre, az Isten országára, hogy gazdagabbá válhasson, idézőjelben „mindenét oda kell adnia érte.

”Mit jelent az, hogy mindent odaadni érte? Az ember, sokféleképp adhatja oda mindenét Isten országért.

Az is mindenét adja oda Isten Országáért, aki lemond a családalapításról Miként a szerzetesek, papok, apácák. De az is, aki áldozatos lélekkel mindent megtesz családjáért. Gyermekéiért él, meg házastársáért. Aki sokgyermekes családoknak kulcsot ad üresen álló hétvégi házához Az is, aki nem adja el autóját, de adott esetben a mentők helyett, ő szállítja be kocsijával a beteget a kórházba, s ő intézi el magatehetetlen szomszédjának, s ismerőseinek ügyes-bajos dolgait,

El ne vétsük a lelki kincsek megszerzésének lehetőségeit. Lehet, hogy ez az utolsó esélyünk. Ne halogassuk vallási kötelességeinket. Isten Országáért legyünk készek mindarról lemondani, ami akadályoz annak megszerzésében. És akkor örömmel hallhatjuk majd az Úr felénk hangzó szavait: „Jöjjetek Atyám áldottai és vegyétek birtokba, a kezdettől fogva néktek készített Országot!”

Amen.